

FÖRSTA KAPITLET

MÅNDAG

Solen gassar från en klarblå himmel och hettan känns snudd på olidlig. Under hjälmen klibbar håret. Tröjan är dyngsur av svett bakpå ryggen. Det dundrar från La Roys hovar när han galopperar fram mot det sista hindret. Över ridbanan ekar Gunilla Drakenstams röst:

– Så där ja! Och så lättar du lite på handen, Tove ...
lätta på handen och följ med! Snyggt! Det där var riktigt bra! Ge La Roy ordentligt med beröm!

Hoppgruppens ridlärare ler nöjt och dricker några klunkar ur sin vattenflaska. Uppe på hästryggen rätar Tove upp sig. Hon håller in den svettiga ponnyn och klappar honom på halsen. Den här rundan hade verkligen gått bra. Tempot hade varit jämt genom hela banan och distanserna näst intill perfekta till vartenda hinder. Tove kan inte låta bli att le när hon saktar av till trav. Hon lutar sig fram över La Roys hals.

– Bra killen! Du är så duktig, säger hon mjukt och saktar sedan av till skritt.

Gunilla Drakenstam, eller Draken som hon kallas av eleverna på Östergårdens ridskola, synar ekipagen som står uppställda på ridbanan under den stekande solen.

– Okej, och vems tur är det nu? Anton? Då ser vi till att sätta lite fart ...

Luften ute på ridbanan är nästan lika het som i en bastu. Enligt väderleksrapporten har det varit den varmaste majmånaden på över hundra år. Och syrenerna, som vanligtvis brukar slå ut runt skolavslutningen i juni, har redan hunnit stå i blom och vissna. Draken halsar ur sin vattenflaska och skruvar därefter igen korken.

Tove är alldeles torr i munnen av törst, men hon förstår att det får vänta. Än är ridpasset inte över. Hon gör halt mellan två hinder där hon inte är i vägen för nästa ekipage som ska rida banan.

När hon lyfter blicken för att se hur det går för Anton ser hon en svart, blänkande bil som svänger in på grusvägen till stallet. Bakpå den svarta bilen är en hästtransport fastkopplad, även den lika blänkande svart. En stor illustration täcker transportens sida. Den föreställer en vit häst som galopperar bredvid en snirklig text: TEAM VANESSA.

Toves blick följer transporten när den kör fram mot stallet. Hon väcks ur tankarna av Drakens irriterade röst:

– Kom igen nu, Anton! Jag vill se lite mer energi!

I smyg brukar eleverna på ridskolan skämta om att någon som kan bli så hiskeligt arg har lyckats få namnet Drakenstam. För Draken kan verkligen låta ilsken. Vissa dagar spelar det ingen roll hur bra man än rider. Hon vrålar ändå bara rakt ut och kan vräka ur sig saker som faktiskt bränner lika mycket som om det varit sprutande eld som kommit ur hennes mun.

Längs ridbanans långsida försöker Anton desperat skänkla på ponnyn Eros, som för dagen inte ens vill gå ut på spåret.

– Anton, du måste driva på Eros ännu mer! Lägg på spöt hårt en gång på baken när han inte lyssnar. Du måste visa tydligt vad du vill! ropar Draken.

Det hörs att hon håller på att tappa tålamodet. Och stackars Anton försöker för allt vad han förmår att få fram ponnyn. Han skänklar förtvivlat och efter en lång stund kommer Eros äntligen fram i en trött galopp, fast långt innanför spåret.

– Jag vill se ett bättre grundtempo, Anton. Ta ett varv på spåret innan du går på det första hindret! ropar Draken. Ut på spåret och så driver du på ... kom igen nu!

Bilen med transporten har nu parkerat utanför stallet. Det hörs oroliga gnägganden och hårda dun-sar inifrån transporten. Eros, som äntligen är på väg mot banans första hinder, blir skrämmd och kastar sig åt sidan. Det är med nöd och näppe som Anton lyckas hålla sig kvar uppe på hästryggen.

Draken suckar och lämnar sin plats vid staketet. Hon går fram till det blåvita hindret med bestämda steg.

– Vet du, Anton? Så där får han faktiskt inte göra. Gör en volt och nästa gång du kommer mot hindret får du rama in honom bättre med skänklarna, säger hon och ställer sig sedan mellan hindret och staket-sidan ut mot stallplanen.

Från sin plats uppe på La Roys rygg kikar Tove ut över ridbanan. Där bakom på stallplanen står Vanessa bredvid sin pappa. Hon pekar på transportens bak-lucka. Tove suckar tyst. Här är den alltså, drömponnyn ... Fram till nu har hon bara sett den på bild och ja, det har ju inte gått att säga någonting annat än att den ser helt magisk ut. Som en riktig sagohäst!

Egentligen vill Tove inte se. Hon önskar att hon kunde vända bort huvudet, men hon är alldeles för nyfiken. Och det verkar hon inte vara ensam om. Trots att Draken alltid kräver hundra procents fokus på sina lektioner sneglar de flesta i gruppen mot transporten.

– Så där ja!

Draken ropar uppmuntrande till Anton som återigen är på väg mot det första hindret.

– Känn att du har hästen mellan hand och skänkel! Styr mot mitten ... mer mot mitten! Mer mot ...

Klonk! Det ekar högt när ponnyns hovar träffar träbommen, som faller till marken med en duns. För en sekund ser det ut som att Anton tappar balansen, men snart rätar han upp sig och fortsätter att galoppa mot nästa hinder.

På stallplanen är transportens baklucka nu nedfälld. Vanessa syns inte till men en glänsande vit ponny backar ut på rampen. Svansen är tjock och lockig. På benen sitter ceriserosa transportskydd i exakt samma färg som grimma och grimskافت.

Så fort den vita ponnyn är ute på stallplanen börjar den trampa omkring. Hon gnäggar oroligt.

– Pappa?

Vanessas röst låter osäker och Tove kan nu se hur hon sträcker fram det rosa grimskافتet mot sin pappa.

– Kan du ta henne, eller ...?!

Rösten låter hård, men Tove känner Vanessa så väl att hon kan höra att hon egentligen är rädd. Och trots att Vanessas pappa är både stor och stark ser det ändå ut som att han tvekar innan han tar över grimskافتet. I samma sekund rycker ponnyn till och börjar backa i riktning mot ridbanan.

– Vad vill du att jag ska göra? Prinsessan? Du? Hur ska ...? stammar han och försöker lugna den stressade ponnyn.

– Så ja, Grace! Proo! Prooo!

Men ponnyn blir inte det minsta lugn utan fortsätter att backa. Den frustar och skakar på huvudet så att den tjocka pannluggen flyger omkring. När ponnyn märker att det tar stopp – att den inte kommer någonstans – lättar den med framhovarna från marken och försöker ställa sig på bakbenen.

Nu har till och med Draken släppt fokus från ridbanan och följer det som händer på stallplanen med allvarlig min. Hon närmar sig staketet med långsamma steg, beredd på att ingripa. Men som tur är visar det sig att hon inte behövs.

– Men åh! Vanessa! Tänk att hon äntligen är här! kvittrar en röst.

Det är Emilia, som är stallskötare på Östergårdens ridskola. Hon kommer gående ut från den röda stallbyggnaden och tar grimskäftet från Vanessas pappa utan att fråga. Genast blir ponnyn lugn.

– Tack, Emilia! säger han lättat och tittar sig förläget omkring, som för att se hur många som har uppfattat situationen.

Vanessa ser osäkert på Emilia.

– Tycker du att hon är fin?

– Ja, hon är fantastiskt fin, nickar Emilia och vänder sig sedan mot den vita ponnyn. Hennes röst blir mjuk som bomull när hon pratar till hästen:

– Finaste Amazing Grace. Du är ju helt bedårande, gumman. Så fin. Alldeles, alldeles perfekt!

Vanessas pappa harklar sig.

– Ja, hon gör ju skäl för sitt namn ... och för den prislappen, säger han och skrattar till.

Men antingen har Emilia inte hört honom eller så låtsas hon inte om vad han sa. I stället vänder hon sig till Vanessa.

– Tänk, nu har du en alldeles egen häst. Det känns bra, va?

Vanessa nickar. Emilia smackar och börjar leda ponnyn mot stallbyggnaden. Tove ser efter dem där hon sitter i sadeln på La Roys rygg. Törsten gör sig åter påmind och ridbyxorna klibbar mot sadeln. Drakens röst hörs igen:

– Okej, allihop! Då tar vi banan en sista gång, och den här gången vill jag att ni räknar galoppsprången mellan hindren. Räkna högt och tydligt så att jag hör. Annars får ni göra om, ropar hon.

Det är kvavt inne i stallet när Tove drar av sig hjälmen och hänger den på kroken utanför boxen. Hon kliar sig i det svettblöta håret. Kinderna är rosiga av värmen

och halsen är snustorr. Hon är verkligen vråltörstig nu!

La Roys mörkbruna päls är lurvig av svett. Han dricker ur vattenkoppen med långa, giriga klunkar. Från andra sidan av stallet, där privathästarna står, hörs ett oroligt gnäggande.

Plötsligt dyker Anton upp utanför boxgallret. Han ser precis lika varm och svettig ut som Tove känner sig. I famnen bär han Eros sadel.

– Har du varit borta och kollat? frågar han och nickar åt det håll som gnäggandet hörs ifrån.

– Nä, varför skulle jag? frågar Tove så nonchalant hon kan och böjer sig ner för att dra upp kardborrebanden på La Roys benskydd.

Anton fnyser.

– För att din bästa vän precis har hämtat hem en fantastiskt fin sagopo...

– Före detta ...! avbryter Tove irriterat.

– Okej, okej! Din före detta bästis har fått en riktig sagoponny, säger Anton tålmodigt med noggrann betoning på före detta.

Tove svarar inte. I stället går hon runt La Roy och tar metodiskt av benskydden i tur och ordning. De luktar sötaktig. En välbekant doft av varm, svettig häst.

Anton lägger huvudet på sned.

– Du? säger han mjukt. Är du inte ens det minsta nyfiken?

– Nej! svarar Tove bestämt och lyfter ner La Roys sadel från sadelhängaren.

Under tystnad går de bredvid varandra till sadelkammaren. Det oroliga gnäggandet från andra änden av stallet verkar inte upphöra. Tove slås återigen av hur törstig hon är. Kanske borde hon gå bort till toaletten och dricka några klunkar vatten ur kranen innan hon svampar av La Roy.

Så fort de har tvättat av och hängt upp sadlarna pekar hon mot toaletterna.

– Jag ska bara ..., börjar hon men tystnar.

Någon kommer gående rakt mot dem i stallgången. Det är Nathalie, Vanessas mamma. Under ena armen har hon ett par hinkar staplade i varandra. I den andra handen håller hon en stor påse kraftfoder. När hon upptäcker dem stannar hon.

– Åh, hej på er! säger hon glatt och vänder sig mot Tove. Har du ridit?

Tove nickar.

– Mmm ..., svarar hon dröjande.

– Vad kul! Vem hade du? La Roy? frågar Nathalie och ler snällt.

Tove nickar igen, den här gången utan att säga något.

– Härligt! Du rider honom så bra, Tove, säger hon och ser ut att tveka en sekund innan hon fortsätter. Har du hunnit hälsa på Amazing Grace än? Hon är

verkligen helt fantastisk. En otroligt fin ponny!

Tove skakar på huvudet.

– Alltså, jag såg ju när de kom. Men vi red då, så nej ..., svarar hon och viker undan med blicken.

Utan att det ska vara allt för tydligt söker hon Antons arm med sin hand. Sedan drar hon långsamt honom med sig genom stallgången.

– Du, Tove? ropar Vanessas mamma efter henne. Kila bort och hälsa på Grace om du hinner sen. Vanessa är nog där. Henne lär vi nog inte få med oss härifrån i första taget ...

Anton håller sig tyst tills de står vid tvättstället där stallets hinkar och svampar ligger i en salig röra.

– Ska jag följa med dig? frågar han och tittar på henne bakom några blonda hårslingor som fallit fram över ögonen.

Tove tar en hink och låtsas som om hon inte alls förstår vad han menar.

– Vadå? Följa med vart? frågar hon och letar koncentrerat bland tvättsvamparna för att hitta en någorlunda hel och ren att svampa av La Roy med.

I ögonvrån ser hon att Anton drar handen genom håret och försöker fästa en hårslinga bakom örat. Sedan suckar han.

– Äsch, strunta i det då, säger han och sliter tag i en röd hink som han sätter ner i diskhon.

Tove studerar honom i smyg när han vrider på kranen för att fylla hinken med vatten. Näsan och kinderna är täckta av hundratals små fräcknar, och strax ovanför mungiporna kilar sig djupa skrattgropar in i huden. Han är världens bästa! Och sedan en tid tillbaka räknar hon honom som sin närmaste vän. Faktiskt sin enda vän ...

Ett sting av dåligt samvete sköljer över henne. Anton är alltid så snäll och omtänksam. Själv kan hon låta sin ilska eller besvikelse gå ut över honom. Ändå säger han aldrig ifrån. Han bara finns där för henne när hon behöver.

– Hur kändes det med Eros idag? frågar hon så vänligt hon kan. Hon vill verkligen att han ska känna att hon bryr sig.

Anton skrattar uppgivet.

– Skitdåligt! utbrister han och himlar med ögonen. Inte ens i närheten av hur bra det gick för dig och La Roy.

Tove ser medlidsamt på honom.

– Jag fattar faktiskt inte varför Draken inte låter dig rida en annan häst? Du har ju haft Eros mer eller mindre vartenda ridpass den här terminen.

Anton nickar.

– Mm, jag är så trött på att behöva övertyga honom om att ens gå framåt.

Tove lyfter händerna i luften precis på samma sätt som Draken brukar göra när hon tillrättavisar eleverna.

– ANTON! Det är för att du inte har ett tillräckligt bra GRUNDTEMPO, säger hon och härmar Drakens tonfall och gester. Du behöver visa lite mer ENERGI och TYDLIGT visa vad det är du VILL!

– Hörru du! ropar Anton och plötsligt står han med sin hink och håller den ovanför hennes huvud. Om DU inte är lite SNÄLLARE, kommer du bli alldeles BLÖT!

– Förlåt! Sluta! Sluta, sa jag ..., skrattar Tove när en välbekant röst hörs precis bakom dem.

Förskräckta stelnar de till. Tove och Anton vänder sig om och möter Drakens iskalla blick.

– Jag trodde att ni två har ridit tillräckligt länge för att veta att det här är hästarnas hem och att det måste respekteras? Ni får gå ut ur stallet om ni ska hålla på och flamsa, säger hon och snörper ihop munnen så att den blir till ett smalt streck.

– Okej, säger Anton tyst och tittar ner.

– Ja, förlåt, hasplar Tove ur sig.

Skamset försvinner de sedan iväg i stallgången mot hästarnas boxar.